

stærke Proces mellem Artilleriet og Pandseret, og at det jo ganske vist vil medføre Forsøg paa at finde endnu stærkere Kanoner. Det skulde undre mig, om det vilde blive modsagt, at man et Par Steder udenfor vort Land endog har alvorlige Forsøg i Værk i den Retning. Jeg tør derfor paastaa, at ingen-somhelst Sagkyndig vil garantere os, at vi næste Aar tør sige: De Kanoner efter det System ere de bedste, og dem skulle vi anskaffe. Disse Hensyn er det, der gjøre, at Fleertallet maa hævde som sin Opfattelse, at det er det Rigtigste at blive ved den Afstemning, vi have foretaget ved 2den Behandling. Det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgfreds (H. M. Petersen) har ogsaa her taget fejl. Der er ikke Tale om at forlange 50 af denne Slags Kanoner. Der eksisterer ikke noget approberet Overslag i den Retning, men der eksisterer kun foreløbige Antydninger fra Artilleriets Side, hvilke ikke engang have faaet foreløbig Approbation fra Ministeren; men selv disse Antydninger gaae kun ud paa 40 og ikke paa 50, saa at det ærede Medlems Beregning om 10 Aar ikke vil kunne passe. Jeg skal ogsaa gjøre opmærksom paa, at man navnlig ved forrige Behandling altfor stærkt pointerede, at de ældre Kanoner ikke skulde være af den Betydning, som de virkelig ere, og i den Henseende glædede det mig, at den høitærede Krigsminister har taget til Gjenmæle og erkjendte, hvad der ogsaa fremgaaer af de Oplysninger, som have foreligget for Udvalget, at det betydelige Antal Skyts paa Forterne, som vi have, har en meget stor Betydning for vort Forsvar. Det, at Skyts skal være pandserbrydende, er jo overordentlig relativt; det kommer an paa, hvilket Pandser det skal skyde igjennem. Endnu skal jeg bemærke, at naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgfreds (C. B. Nimestad) kastede Bolt med det indholdsrige Ord „Ansvaret“, troer jeg, at han er noget uberettiget dertil. Han sagde: „Vi have slet intet Ansvaret; kun de, der ville stemme for Fleertallets Opfattelse, have at bære Ansvaret, naar de og de følger indtræde.“ Dersom nu det ærede Medlem sit sin Billie sat igjennem paa mange Punkter,

og Resultatet deraf blev, at Folket blev udmarvet ved nye Skatter i en Deel Aar til Anskaffelse af Krigsmateriel, Fæstningsanlæg osv., har det ærede Medlem saa ikke paataget sig et stort Ansvar, naar Krigen efter disse Aar kom og traf os uden pecuniær Evne til at imødegaae den? Det er det Gne. Det Andet er, at det ærede Medlem troer, at vi kunne skyde os ind under Ministeren, og at der, naar vi følge ham, Intet er i veien. Denne Betragtning kan jeg ikke forstaae. Saa megen Indflydelse maae vi dog have, at vi ikke kunne sige at være uden Ansvar for, hvem der som Minister fører Landets Styrelse, og naar vi derfor skulde være en stærk Tvivl om, at en Minister gaaer forsvareligt tilværks med Hensyn til Bestyrelsen af den Green af Statsforvaltningen, som han har under sig, have vi da ikke et Ansvar, naar vi ikke søge at faae en saadan Minister fjernet fra hans Plads? Nei, jeg troer, at i den Henseende har hverken en Minister eller Thinget det fulde Ansvar; de maae dele Ansvaret med hinanden, men Ansvaret kan ikke kastes over paa en enkelt Side eller paa den Enkelte. Enhver Opfattelse kan have sin Berettigelse, og det er selvfølgelig, at naar vi høre Udtalelser som flere af det ærede Medlems og af det ærede Medlems for Frederiksborg Amts 5te Valgfreds (B. Christensen) sidst, saa er det Udtalelser, som vi theoretisk taget Altesammen dele, og saadanne varme Udtalelser gaae os Alle til Hjerte; men naar vi komme til Conclusionen, spørge vi, om denne dog ogsaa kan udledes af de Præmisses, som de ærede Medlemmer fremsatte, derom være vi nogen Tvivl. Jeg for mit Vedkommende skal roligt være med til at bære Ansvaret for, hvad der skeer, dersom det høie Thing nu fastholder sin Beslutning fra anden Behandling, en Beslutning, som vi sidst vedtog med det dobbelte Antal Stemmer for som inod.

C. B. Nimestad: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Jeg skal meddele, at der er begjært Afslutning af Forhandlingerne, og